erárních úřadech poštovních a telegrafních (srv. věstník poštovní a telegrafní č. 79):

Za poštovní a telegrafní manipulantky přijaty býti mohou jen svobodné ženy a bezdětné vdovy (rozvedené ženy). Při tom budiž přihlíženo v první řadě ku dcerám (pokud se týká, vdovám, rozvedeným ženám) zřízenců ústavu poštovního a telegrafního, dále státních služebníků a důstojníků. K nabytí takovéhoto místa požaduje se průkaz o dovršeném 18. roce věku Jen se schválením ministerstva obchodu smí býti přijaty uchazečky překročivší 40. rok svého věku. Uchazečky musily odbýti s úspěchem aspoň tři ročníky některého vyššího učiliště ku vzdělání žen nebo s dostatečným prospěchem absolvovati celou školu měšťanskou; jinak musí se podrobiti u ředitelství pošt a telegrafů zkoušce zvláštní. Poštovním a telegrafním manipulantkám dostává se měsíční mzdy, jejíž výše rovná se summě denních platů po jednom zlatém připadající v každém měsíci podle počtu dní, jež měsíc ten má (krátce tedy dostává manipulantka za každý měsíc pravidelně 30 zl., nebo 31 zl., v únoru 28—29 zl.). Po dovršené celkové službě aspoň pětileté, ztrávené třeba ve vlastnosti kandidátky nebo provisorní manipulanční síly, postoupiti mají definitivně ustanovené poštovní a telegrafní manipulantky ve vyšší dietní třídu s měsíční mzdou 35 zl. Po každých dalších služebních pěti letech skutečně dovršených v požívání určité měsíční mzdy mají postoupiti definitivně ustanovené manipulantky do vyšší třídy s požitkem zvýšeným o 5 zl. za měsíc a to až po maximální měsíční mzdu v obnosu 50 zl.

Ženy ve službě železniční.

Zákon neobmezuje nikterak upotřebení žen ku podřízenějším pracím služby železniční, jako ku službě účetní, ku vydávání jízdních lístků, k písemným výkonům. Co se týče služby výkonné, smí se žen používati při dozoru železničním jen za následujících podmínek: Ony ženy, které mají býti pověřeny obstaráváním jednotlivých úkonů, přináležejících jinak jen železničním hlídačům, musí dovésti číst a psát, musí býti zkouškami uznány úplně způsobilými ke službám, jež se jim svěřiti mají, a jsou úplně zodpovědnými za výkon služby, jež se jim k samostatnému opatřování odevzdá. Smí pak se ovšem samostatně použíti žen ke službě u závor a signálů, avšak zpravidla vyloučeny jsou ze služby na tratích. Pouze výjimečně lze schopným ženám podle místních poměrů přikázati i revisi na tratích ve smyslu předpisů policie nádražní a smí býti jich použito k dopravě lístků oběžných. Služba žen může býti v pravidelných případech upravena tímto směrem: Železniční hlídač zastoupen bude ženou ve službě u závor a signálů, aby nabyl po dobu této substituce potřebného odpočinku; žena obstarává vedle hlídače zároveň a pravidelně službu svou a to tak, že hlídač vykonává veškerou službu na stanovišti důležitějšího významu, žena však zaměstnává se službou u závor a signálu na stanovišti, které od strážního domku příliš vzdáleno není; žena opatřuje v nepředvídaných případnostech službu u závor a signálů po čas nepřítomnosti hlídačovy; ženy polírů nebo dělníků bydlících nedaleko dráhy obstarávají službu u závor a signálů, kdežto službu na tratích opatřují vlastní nádražní hlídačové nebo zvláštní hlídači tratě. V tomto případu budiž služba žen pokud možno obmezována na dobu denní a buďtež ženy vystřídány ve službě na noc připadající od mužských sil. Pravidelné zaměstnání ženy budiž v každé případnosti obmezeno jen na normální poměry. Pro ženy přidělené ke

službě železniční platna jsou ohledně doby odpočinku tatáž ustanovení, jež vydána jsou pro hlídače železniční (srv. čl. Zřízenci železniční). Způsob, jakým má býti na některé dráze použito žen ke službě železniční, schvaluje od případu k případu c. k. generální inspekce rakouských železnic (výn. min. obch. ze dne 30. srpna 1884 č. 29.762). Jakožto jednotný služební odznak pro ženy povolané k dozoru na dráhách ustanovena byla žlutá páska na rameni s okřídleným kolem v černé barvě (výn. min. obch. ze dne 29. prosince 1884 č. 46.835). Ony ženy, jež ustanoveny byly k dozoru na dráhách, musí ku svědomitému plnění služebních povinností svých skládati zvláštní slib do rukou správ železničních (výn. min. obch. ze dne 4. února 1885 č. 2767).

Žhářství.

I. Zločinu žhářství dopouští se

1. dle § 166 trest. z. ten, kdo kdo podnikne nějaké jednání, z něhož dle úmyslu jeho na cizím vlastnictví požár vzniknouti má, třeba by pak oheň nevypukl nebo škody nezpůsobil pražádné. Není žhářstvím však každé zapálení cizího vlastnictví, jelikož se ku žhářství vyhledává úmysl směřující ku vzniku požáru, t. j. ohně ve značnějším rozsahu, na značnějším předmětu vlastnického práva. Avšak oheň může býti založen a tudíž žhářství spáchano i na věcech jednotlivě stojících, ku př. na osamělých domech, stodolách, na zásobách obilí, sena a zboží, na potrubí položeném v lukách a na podobných předmětech (rozh. min. sprav. ze dne 28. září 1858 č. 19.002).

1. Zločinu tohoto dopouští se i ten, kdo zapáliv z jakéhokoliv úmyslu zlého vlastnictví své, uvede v nebezpečí požáru i cizí vlastnictví (§ 169 trest. z.). Kdo sice vlastnictví svoje zapálí, ale při tom cizímu vlastnictví nehrozí nebezpečí požáru, dopouští se nikoli žhářství, ale podvodu, zamýšlí-li tím práva kterési třetí osoby zkrátiti nebo někoho v podezření uvésti (§ 170 trest. z.). Jest to zvláštní druh podvodu (t. zv. podvod při pojištění proti ohni), jenž není vázán všeobecným skutkovou povahou podvodu, dokonán jsa i bez uvedení v omyl (nál. kas. dv. ze dne 4. listopadu 1876 sb. č. 128, ze dne 4. července 1881 sb. č. 359; ze dne 18. května 1885 sb. č. 795).

Jelikož dokonán jest zločin žhářství pouhým jednáním, z něhož požár vzniknouti má, činí zákon při určování trestu za žhářství rozdíl mezi tím případem, kdy oheň vypukl, a mezi oním případem, kde oheň nevypukl. Oheň vypukne však tehdy, když ze zápalné látky přešel na předmět k požáru vyhlédnutý a zasáhl ho třeba bez plamenů — jako ku př. sklad kamenného uhlí, sukna — a beze škody (nál. kas. dv. ze dne 26. srpna 1887 sb. č. 1104). Jestliže tedy oheň vypukl a

a) tím usmrcen byl nějaký člověk, ačkoli to žhář předvídati mohl, nebo

b) jestliže požár způsoben byl zvláštním srocením směřujícím ku plenění,

nastupuje za trest smrt v obou případech;

c) jestliže pachatel vícekráte než jednou t. j. opětně (nál. kas. dv. ze dne 26. srpna 1887 sb. č. 1104) ať na těchže předmětech nebo na předmětech rozdílných, ať s výsledkem, ať bezvýsledně zapálil, nebo

d) vznikla-li pohořelému z toho značná škoda, nastupuje za trest doživotní těžký žalář. Jestliže konečně